

Зашто би се једили због критике наше критике једне политичке странке и три медија која су тобоже у њеној служби. Нема никаквог ваљаног разлога да се критика критике толико драматизује чак до одбране права на критику. Ко је то право доводио у питање? Нико. Баш нико. Колико видим ни пристојни ни «патриотски» криптокритичари.

Нема такође разлога да се тешким, најтежим речима («интелектулане хијене», «шибицари», «лешинари») раскринкава мотивација неких критичара чак и када њихови ставови нису оправдани нити аргументацијски засновани. Поготову када долази са оне стране са које смо навикли на одмерен тон и рационалан језик.

Па, у чему је спор? У разумевању 1) деловања критичког, јавног интелектуалца и 2) квалитету критике која је предмет критике.

Тачно, јавни интелектуалац треба да критикује, да указује на несклад између дела и речи – вредности (политичких странака), заправо да критикује превасходно одлуке и понашање владајуће елите јер оно погађа све чланове друштва, при чему, разуме се, нису поштеђени ни други политички субјекти. Ако бисмо погледали српску сцену на којој се крећу критички или јавни интелектуалци, онда бисмо веома лако постигли сагласност у томе да има разних јавних интелектуалаца. Једни критикују несклад са становишта споре европеизације Србије, други што се Србија још везује за Косово и Метохију, трећи критикују власт и оне који јој служе, четврти опаљују и по власти и по опозицији, пети не подносе опозицију. И тако даље. Из оваквог распореда јавних кохорти интелектуалаца, произлази само један закључак: јавни интелектуалац или критички није неко ко је чувар истине политичке или неке друге друштвене већ заступник једног становишта и као такав подложен такође критици. Дакле, тешко је сложити се са тврдњом да је «критика истинита». И та истина се критички преиспитује. Ако ја схватам своју улогу на овако описан начин, дакле као јавни интелектуалац, морам да будем спреман да примим критику других интелектуалаца било са које стране долазила и било каквог квалитета била. Без гнева и револта.

Да се задржимо на квалитету критике. Нико разуман неће оспоравати право на критику СНС као опозиционе странке режиму на чудотворан начин склепане коалиције на челу са ДС. Тако нешто није могућно. Али, оно што се, верујем, са пуно разлога може оспорити таквој критици то је њен пророчки карактер. И то је суштинска тачка критике критике. Ако свој критички суд изводимо из претпостављеног деловања на власти једне политичке странке, онда то може бити идеолошка инспирација која се коренито разликује од оне критике која се усмерава према конкретном деловању и политичком понашању које погађа, овде и сада, све грађане Србије. Критика Милошевића 1995, Ђинђића 2001, Тадића 2008. и Николића 2011. у нечему није логична. Претходна тројица су били на врху државне власти, четврти није. Николић се критикује унапред, и ставља у контекст актуалног понашања странака на власти, а то није озбиљан аналитички посао. Може ли опозициона партија да краде, да превари, да лаже? Може само у случају да прима новац из иностранства за своје деловање (а то смо видели и видимо) или да мимо домаћих закона прибавља финансије. Али, само партија на власти може да лаже и крши своја предизборна обећања, само она држи шапу на буџету и она располаже ресурсима управљања друштвеним и државним пословима.

У таквим околностима, није мудро да се пророчки односимо према могућној будућој власти. Како би се осећао критичар нове власти која би, замислимо, у неким облицима свог деловања изневерила његову тмурну прогнозу? Рђаво. Управо због тога критичког интелектуалаца треба суочити са могућностима пророштва.

Вратимо се теми. Конструкција критике је била заснована на инструментализацији три медија од стране СНС. Бубњевитим гласом смо узорени да је то замена за владајуће медије. Баш тако – владајуће. Е, па то је доиста праваљење од комарца магараца и то је неоправдана генерализација. Најпре, за такву тврдњу потребни су докази о повезаности три медија и СНС. Потребна је и анализа садржаја тих медија која ће показати колика је видљивост политичких странака и политичког живота у Србији. А тек докази о будућем деловању! Али, све и када би било тако, право питање је зашто је опозициона странка принуђена да се бори за медије који ће пренети њено деловање у јавности. Какав је то медијски поредак када је опозиција случајни гост на медијима са националном фреквенцијом. Узмимо пример Студија Б. То је тв станица која се финансира из градског буџета, дакле свих грађана Београда. Треба ли неком доказивати да ова латинична телевизија представља школски пример јавног гласила Демократске странке. Тамо нема ни магле од опозиције (осим једне странке која иначе у градској власти није опозиција) а јавне теме су успављујуће, баш какве су потребне за Периклову демократију. Треба ли да подсећам на анализе Блица које су објављене на овом сајту. Хајде да упредимо облике и учесталост присуства политичких странака и њихових челника у најстаријем листу на Балкану и малотиражној Правди. Треба ли да истражујемо?

О критици критике СНС

Пише: Зоран Аврамовић
недеља, 08 јануар 2012 14:10

Е, па ако јавни интелектуалац сматра да нису од прворазредног значаја овакве (и реке других) бруталне инструментализације медија од стране власти, а да при том конструише политичку климу три медија и СНС, при чему се пророчки слика њена будућа власт, онда сваки даља расправа губи смисао и општу вредност.